

num. 9. Generalia verba, quibus confirmationem & inuocationem noſtrorum priuilegiorum conceſſit (Paulus V.) aliquam reſtrictionem patiuntur: nam iuxta regulam 71. de Regulis Iuris in 6. in generali conceſſione non veniunt ea, quæ quis non eſſet verofimiliter in ſpecie conceſſurus. Sic ſupra oſtendit Pontifex hanc prorogationem conceſſurum non eſſe, & iuxta argumentum. L. Doli. D. de verborum obligat. conceſſio generalis non debet referri ad ea, in quibus ſpecialiter eſt prouiſum, vt iam ſpecialiter erat in Indiciſ priuilegijs quoad durationis terminum, &c. Quæ omnia in caſu præſenti pariſormiter procedunt. Quod enim Pontifices id non eſſent in ſpecie verofimiliter conceſſuri, conſtat ex eo quod nihil tale pro Europâ conceſſum; & quod ab iis, qui priuilegiâ poſtularunt, nihil eſt huiusmodi cogitatum, Indiæ tantum cauſam proſecutus. Quod autem circa Europam ſpecialiter ſit prouiſum, vt nolint Pontifices in illius Prouincijs priuilegia augeri, ſicut in alijs, conſtat ex difficultate diſpenſationum erga illas, & quia diuerſo iure cenſeri volunt, vt ex eodem Auctore poſitum num. 125. Ad id autem quod dicitur de ratione aquæ militante in Indijs & in Europâ, poſſumus rogando occurrere, quænam hæc priuilegia ſint, in quibus eadem ratio militat, nulla enim designantur, ſed nec designari poſſunt: quia cum priuilegia remiſſionem Canonici iuris contineant, ex eo quod detectæ Indiæ ſint, nulla apparet ſpecialis ratio cur in Europâ talis debeat remiſſio concedi, cum tamen detur, vt pro Indijs concedatur.

Aſſertio 7. Inter Indos & Ethiopes dari priuilegiorum communicationem.

Indiarum nomine locum regionem comprehendit.

Et Neophytorum nomine iſſi.

129 Dico ſeptimò. Non ſolum piè & probabiliter dici poteſt inter Indos & Ethiopes dari priuilegiorum communicationem generaliter loquendo, ſed pro certo habendum attentis Pontificum conceſſionibus & declarationibus. Nam Gregorius XIII. vt habetur in Compendio Indico, verb. *India*, in ordine ad uſum priuilegiorum Societatis ſic declarauit; vt nomine Indiæ Orientalis intelligantur omnes regiones & inſulæ, quæ ultra Mauritaniam verſus Auſtrum & Orientem, ad Regem Portugalliæ ſpectant, ſiue iure domini, ſiue conquiſta, ſiue commercij, & nauigationis. Nomine autem Indiæ Occidentalis, quidquid eodem iure Occidentem verſus ultra Inſulas Fortunatas, & Tertiarias, ſiue ad Regem Catholicum, ſiue ad Regem Portugalliæ pertinet. Conſtat autem Ethiopicus tractus eſſe ultra terminos designatos. Licet autem declaratio prædicta fuerit per viæ vocis oraculum, non debet reuocata cenſeri per Bullas Gregorij XV. & Vrbanij VIII. quia declarationes non reuocantur, vt probat P. Quintanad. *Tractat. 5. citato, ſingulari 4. num. 6.* Paulus etiam V. Urbanus idem, & Innocentius X. de priuilegio in ordine ad diſpenſationes pro matrimonio Ethiopes Indis adnumerant: quorum conceſſiones non ſunt ad prædictum effectum arctandæ, neque ad Baptiſmum ſine ſolemnitate conferendum, de quibus tantum videntur procedere: nam reuerà ampliores ſunt, vt conſtat ex tenore Bullarum: alia enim illis priuilegia conceduntur. Et Neophytorum nomine comprehendendi conſtat ex illis verbis, quæ in Bullâ, quæ incipit, *Animarum ſaluti*, habet Paulus V. *Ac eiſdem Chriſti fidelibus vtriuſque Indiæ, & tranſmarinorum limitum, quo proceſſionibus, & precibus &c.*

agenſis, Indorum, & Ethiopum, ſeu quorumvis aliorum Neophytorum, &c. Similia apud citatos extant: cum ergo ſic ſubditur: *Idcirco tenore earundem præſentium decernimus & declaramus omnes oriundos ſeu naturales ſupradictarum omnium tam Orientalium, quam Occidentalium partium, immo etiam ſi Ethiopes, Angulani, vel quarumvis aliarum tranſmarinarum regionum, etiamſi Chriſtianorum filij, & in infantia baptizati, vel etiam inter ſe, vel cum Europæis mixtam progeniti ſint, ad conceſſionis huiusmodi effectum, eſſe & intelligi debere Neophytorum, &c.* Cum inquam ſic additur, conceſſio, vt dixi, non eſt ad matrimonia arctanda, ſed ad omnia in Bullâ eadem Neophytorum concernentia, contenta: omnia enim vniſ conceſſionis nomine designantur. Quod quidem ex dubitatione propoſita liquet, ſic enim præmiſſum: *& inſuper quia à nonnullis dubitatum fuit, an omnes & indigenæ illarum regionum oriundi, & naturales, & Chriſtianorum indigenarum etiam baptizatorum filij, etiam in eorum infantia baptizati, iure Neophyti appellari poſſint.* Supra quæ cadit reſponſio, nullâ adhibita limitatione. Et quidem nulla erat ratio illam adhibendi, quandoquidem in illis totum id ad priuilegiorum congruentiam extat, quod in Indijs pro eodem occurrit: immò & fortè plus aliquid, quædam miſera captiuitatis condicio talibus eſt leuaminibus conſouenda.

Aſſertio 8. idè ſtatutum de Neophytorum omnium tranſmarinarum regionum.

130 Dico octauò. Si qui alij Neophyti ſint in tranſmarinis regionibus, ad eos eſt priuilegiorum extendenda communicatio. Id probat ex citatis Bullis trium Pontificum, in quibus Saraceni alijs Neophytis adiunguntur, vt poſſint ab omnibus peccatis abſolui, etiam in Bullâ Cœnæ contentis, ſicut & quicumque alij diuerſarum terrarum incolæ, ad quas Hiſpani & Luſitani penetrant. Quod etiam eſt ad priuilegia alia extendendum, ob ſimiles rationes. In priuilegio etiam circa diſpenſationes in matrimonijs ſic dicitur, vt iam vidimus: *vel quarumvis aliarum tranſmarinarum regionum.* Et in Bullâ Pauli V. circa matrimonia & Baptiſmum, cui alia eſt ſimilis Vrbanij VIII. ſic habetur: *In quibusvis Orientalibus, Braſiliæ, Perù, Nouæ-Hiſpaniæ, & alijs vltimarum regionibus, inſulæque Oceani maris, &c. vt cum Neophytis ibi exiſtentibus, &c.* Quod intelligendum iuxta dicta *Aſſertione 6.* vt etiamſi in Indijs, aut regionibus dictis, non exiſtant, ſed in Europâ, aut alibi, priuilegijs vt poſſint, quia perſonalia ſunt.

Dico vltimò. Circa mixtam progenitos videnda quæ diximus *Titulo 5. num. 244. & ſeqq.* & relegenda conceſſio Pauli V. de qua *numer. precedent.*

Aſſertio 9. vltima circa mixtam progenitos.

CAPVT VII.

De communicatione Indicorum Priuilegiorum inter Religiones.

Circa hoc non leues item difficultates, vnde nec leuiter, breuiter tamen, diſcuriendæ ſuccurrunt.

Prima

Prima eſt. An omnes Religiones communicationis priuilegium habentes, poſſint in Indijs illo potiri.

Aſſertio 1. Religioſi gaudent priuilegijs in Indijs, etiamſi ſedem fixam non habeant eorum Religio.

Aſſertio 2. ſufficere licentiam Prælatorum, etiamſi Regis non ſit.

Excommunicatione Alex. VII. cur non liget rationes enerues.

Solida proponitur.

Non eſt mortale ſine licentia dicta traſſerre, nec vſi priuilegiorum impediendi.

Quod quidem eatenus dari poteſt, quatenus Religiones aliqua Sedem fixam in illis non habent, ex quibus tamen Religioſi nonnulli aduenire ſolent, vel cum Prælatorum licentiâ, vel fortè aliquando ſine illâ. Pro quo & difficultatè ſpeciale mouere poteſt licentia quidem Prælatorum ſit, ſed non Regis, aut è contra.

131 Dico primò. Si Religioſus cum licentiâ Regis & Prælatorum veniat, vt priuilegijs poteſt iuxta amplitudinem communicationis. Id probat; quia quod Religio aliqua non habeat Sedem fixam in Indijs, non inuenitur pro obſtaculo appoſitum in aliqua Pontificia deciſione. Et præterea, Religioſus talis poteſt eſſe miniſter vtilis vineæ Indiæ, & pro dato ſibi talento in eadem laborare: ergo & beneficijs illis frui, quæ Miniſtris Indiciſ communicata reperiuntur. Videatur P. Thomas Sancijs in *Opere Moral. Lib. 6. Cap. 8. num. 35.*

132 Dico ſecundò. Religioſus dictus cum licentiâ ſuorum Prælatorum veniens, poteſt etiam beneficio communicationis frui. Colligitur ex P. Sancijs *ſupra*. Et probatur: quia licet ab Alexandro VII. fuerit lata excommunicatio contra tranſeuntes ſine licentiâ Regis Catholici ad Indijs Occidentales, ea modò non ligat, vt bene obſeruat P. Quintan. *tom. 2. tr. 6. ſingul. 4. n. 2.* poſt Emmanuelem Rodericum *Tom. 2. q. regul. 9. 99.* vt ab eo citatur, ſed reuerà. 100. *art. 7.* & rationè addit ex eo quod non fuerit legitime promulgata; quod tamen incertum eſt: vel quia iam decidit à memoria hominum, & inuincibiliter ignoratur: quod etiam nõ videtur vigere, quia ſaltem ligabit eos, in quibus notitia illius fuerit, iam enim non dicuntur inuincibiliter ignorare. Aut quia non fuit lata per modum ſtatuti perpetui, ſed per modum ſententiæ, quæ eſt ab homine, & cum homine finitur; & idè iam ceſſauit. Quod minus eſt verofimile: nam ex tenore Bullæ redargui poteſt, quæ eſt illa celebris, de qua *Titulo 1. Cap. 1. & ſeqq.* in eâ enim Pontifex cum acceſſum prohibeat ſub excommunicatione late ſententiæ, ſubdit: *Abſque veſtra, ac hæredum, & ſucceſſorum veſtrorum prædictorum licentia ſpeciali.* Hæc ille: iuxta quæ euident apparet ultra vitæ ſuæ ſpatium præceptum extendiſſe, cum licentiam hæredum ac ſucceſſorum habendam eſſe determinet. Dicit ergo poteſt poenam hanc non fuiſſe vſu receptam: cuius ratio eſſe potuit, quia donatio Pontificis ab omnibus probata non eſt, & circa eam docti aliqui dubitarunt: vnde & conſequenter prohibitio nauigationis, & ita poena excommunicationis non eſt executioni mandata: tum repugnantibus iis, quorum id intererat, tum ad denuntiationem numquam Eccleſiaſticis iudicibus deuenientibus. Et tales eſſe aliquas in Iure, Doctores communiter obſeruant, & frequentius in Extrauagantibus.

133 Hoc ergo circa excommunicationem conſtante, non videtur aliunde ex non habita licentiâ Regis priuilegiorum vſum impedi. Pontifex enim non impedit, cum licentiam petendam non iubeat rigorofò præcepto: neque

Rex impedire ea poteſt quæ ad forum interius ſpectant. Neque Episcopos, ſi aliàs Confeſſarium approbet, aut in iis, quæ ad forum poenitentia non pertinent, ob Religioſorum exemptionem. Neque Prælati proprii, dum licentiam conferunt. Et cum talis, vt diximus, vtilis miniſter eſſe poſſit, de beneplacito omnium prædictorum eſt præſumendum, vt negotium publicum fructuoſius peragatur.

134 Dico tertio. Si Religioſus ſine licentiâ ſuorum Prælatorum ad Indijs, aut regiones alias tranſmarinas ſe conferat, nequit beneficio communicationis potiri. Sic Doctores, quos adducit P. Sancijs *ſupra*, id generaliter afferentes de quocumque modo recedentibus, quod & ipſe videtur tenere, dum pro ratione, vt gaudeant illis, reddit licitam diſceſſionem. Verum eſt tamen eundem *num. 34.* de Apoſtatis loquentem, affirmare iuxta Concilij Tridentini decretum *ſeſſione 25. de Regularibus, Cap. 19.* eos tantum priuilegiorum participatione priuatos, qui recedunt à Religione habitum dimittentes, eò quod præterdant Profeſſionem fuiſſe nullam. Ex quo ſequitur de fugitiuis id potius afferendum, contra quos non inuenitur Pontificia alia diſpoſitio, vt debeant priuilegiorum participatione priuari. Sed nihilominus, quidquid de alijs priuilegijs ſit, circa Indiã eſt ratio ſpecialis: nam mens Pontificum talis eſſe videtur, dum Religioſos ad Indijs eatenus tranſire volunt, quatenus tales ſint, qui negotio amplificandæ fidei deſeruire poſſint, iuxta eas qualitates, quas *Titulo 1. Cap. 3. digeſſimus: Probos, & Deum timentes, &c.* quorum nihil in iis, de quibus loquimur, eſt videre. Et peccare eos grauius excuſſo obedientia iugo cõmuniter Doctores affirmant: pro quo videri poteſt ſpecialiter P. Suarez *Tomo 4. de Religione, Tractat. 8. Lib. 3. Cap. 1. num. 2.* & P. Palaus *Tomo 3. Diſput. 4. de voto obedientia, Puncto 16. num. 1.* & quidem cum à nullo miſi ſint, non debent gaudere eorum priuilegijs, qui mittuntur: ſunt namque intruſi, & intruſis nullum ius competit in iis, reſpectu quorum intruſi cenſentur. Doctores autem qui priuilegia non videntur auferre, de illis loquuntur, quæ Religioni generaliter adnexa ſunt, & ad ſtatûs decentiam pertinent, non de iis, quæ ſpecialibus Miniſtris ex peculiari delegatione ob miniſterium commiſſum deferuntur. Res certè ex ſe videtur comperta, & omnino ita exiſtimandum & prædicandum à Prælatiſ, ne fugitiuos iſtos fauor in ſuo pernicioſi reſſu detineat, & fructum ac commodum ex continuatione criminis videantur reportare, contra ſacrorum Canonum pronuntiat: neque eſt ſimile quod habet P. Pellizarius *Tractatu 8. Cap. 3. num. 17.* vbi ait non eſſe improbabile Regularem, qui ſine licentiâ Prælati, approbatus tamen ab Ordinario, Confeſſiones audit, vt poſſe priuilegijs ſuæ Religionis: nam caſus ille eſt ſingularis, & non adæquabilis, in quo abſolutè negant Miranda, & Emmanuel Rodericus apud eundem.

Gemina ratio ex mente Pontificum.

Gratiæ peccare recedentes.

Ex caſu alio non bene arguitur.

135 Dico quartò. Si Religioſus cum licentiâ Regis veniat, non obtinè ſubreptitiè, ſed quia Rex eum vult contra Prælatorum tranſmittere voluntatem; dici probabiliter poteſt non eſſe priuilegiorum communicatione priuatum. Probatur; quia cum Regi cura mittendæ dorum

Aſſertio 3. nõ frui ſine Prælatorum licentiâ venientes.

Gemina ratio ex mente Pontificum.

Gratiæ peccare recedentes.

Ex caſu alio non bene arguitur.

Aſſertio 4. gaudere cum ſola Regis licentiâ tranſmitti priuilegijs Indiciſ dorum

dorum Ministrorum cum obedientia sit præce-
pro commissa, vt constat ex citatâ Alexandri VI.
Bullâ; etiam Prælati inferiores abnuant, præ-
sumi potest non esse missionem dictam contra
Pontificis voluntatem. Pro quo videri potest
citatus Emmanuel Tomo 1. q. regular. quest. 56.
artic. 11. vbi potestatem delegatam Pontificis in
Regibus Catholicis agnoscit ad huiusmodi am-
plissimam dispositionem. Item. Quamuis Præ-
lati inuiri videantur quoad illam, eâ tamen po-
sità credendi sunt voluntatem suam Regis vo-
luntati tandem conformare, vt decenter & fru-
ctuose fiat, quod ab illo est conueniens iudi-
catum. Si tamen licentia Regis talis sit, vt nullum
speciale negotium Regij seruitij delatum Religio-
fo huiusmodi deprehendatur, sed vt concedi com-
muniter aliis solet, subrepticia censenda est; quia
Regi transitus isti Religiosorum graues & mole-
sti accidunt, & multis schedulis eorundem reuo-
cationem ad sua monasteria solet Indicis guber-
natoribus imperare.

Qua licen-
tia non pro-
banda.

Affertio 5.
Prælatos
Indicis te-
nere trans-
fuges non
admittere
ad altaris
ministeriis.

Concilium
Tridentinum
quod circa
iules.

136 Dico quintò. Prælati Ecclesiastici In-
diarum permittere non debent vt prædicti fugi-
tium Missam celebrent. Quod quidem non ex eo
probandum, quod excommunicatione innodati
sunt, quamuis id multi Doctores affirmant;
contrarium enim communior sententia tenet,
pro quâ videri potest P. Suarez *suprà* num. 3. &
10 & P. Sancius num. 46. & P. Palauis num. 8.
Quod ex communicatione à Iure intelligendum
est: nam per statuta Religionum stare potest
vt eam incurrant. Sed quia in malo statu sunt,
& fauore, vt diximus, fieri poterunt deteriores.
Quod si in Tridentino Sessioe 22. in Decreto de
obseruandis & euitandis, &c. Sic præcipitur: *Sin-
guli in suis Diocesis interdicant, ne cui vago & igno-
ro Sacerdoti Missas celebrare liceat.* Quomodo non
debeant id apertè criminosis prohibere? Pro
quo sequentia vrgent: *Neminem præterea, qui
publicè & notoriè criminosis sit, aut sancto altari mi-
nistrare, aut sacris interesse permittant.* Licet enim
sine licentiâ venientes publicè & notoriè crimi-
nosi non sint, quia de licentiâ defectu non con-
stat: timeri tamen merito potest eos tales futu-
ros; vt temeritas fugæ suadere, & experientia
persuadere potest, non sine lamentabili dedecore
Religionum.

Secunda difficultas. Quæ Religiones ha-
beant priuilegium communicationis in
Indijs.

Affertio 6.
circa Sa-
cerdotes in
Religione
B. Ioannis
Dei.

137 Dico sextò, vnumquemque Religio-
sum debere id ex Instituti sui legibus
habere perspectum. Inter Religiones autem, quæ
in Indijs sunt, Religio B. Ioannis Dei eam non
videtur habere. Quod si habere contingat, dubi-
tari potest de Sacerdotibus in illâ iam præter in-
stitutionem admissis. Et videtur dicendum non
eâ potiri in ordine ad Indica priuilegia pro Ec-
clesiasticis ministeriis, quia tantum in eâ permit-
tuntur, vt Religiosi laici, ex quibus corpus Re-
ligionis coalescit, habeant à quibus possint reci-
pere Sacramenta, vnde eorum non debet iuris-
dictio prorogari, nisi ad summum ad Confessio-
nes secularium; cum aliâ Religiosi huiusmodi

parum literati sint, vt dispensationes, & alia ne-
queant illis securè committi. Sunt etiam Sacer-
dotes aliqui ex Equestribus Ordinibus D. Ioan-
nis, D. Iacobi &c. de quibus dubitari etiam po-
test, & resolutio præcedenti similis est futura:
Religiones enim tales ad militandum sunt insti-
tuta, & non pro Ecclesiasticis ministeriis: quod
si Sacerdotes habent, ad eorum tantum domesti-
cum commodum admittuntur; & ad summum vt
in Commendarum loco Curati esse possint. Cum
ergo corpus talium Religionum capax Indico-
rum priuilegiorum non sit; neque Sacerdotes,
qui veluti per accidens adhibentur, censendi sunt
eorundem posse communicatione gaudere, quia
accessorium sequitur principale. Nec tamen de-
erunt qui secus sentiant: quod tunc erit similis
vero, cum aliqui ad ministerium altaris in Reli-
gionibus dictis admittuntur: si verò post rece-
ptum habitum equestri more Sacerdotes fiant, vt
videmus aliquos non raro facere: vel cum Sa-
cerdotes sint, equites auratorum calcarium con-
stituuntur, quod & videmus aliquoties: nullo
modo apparet verosimile prædictâ posse com-
municatione potiri: quia habitus tunc minime
pro Ecclesiasticis ministeriis assumitur, sed ad
testimonium & incrementum nobilitatis, & sa-
cerdotio valde materialiter adhæret.

De Eque-
strium Or-
dinum Re-
ligiosis.

Affertio 7.
de Moni-
alibus, pro
quibus af-
firmatur.

138 Dico septimò. Moniales in Indijs exi-
stentes frui posse omnibus Indicis priuilegiis, quæ
earum statui congrua esse possunt, siue quoad
personas, siue quoad loca. Id probò: quia Mo-
niales fruuntur priuilegiis concessis Ordinibus,
quos profitentur. Quod bene ostendit Emma-
nuel Rodericus Tomo 1. q. regular. quest. 42. artic. 20.
& q. 55. artic. 13. 14. & 15. & P. Quintanad. Tomo
1. Tract. 8. singul. 16. alijque quos adducit & se-
quitur Diana Parte 10. Tractat. 13. Resol. 24. Ex
quo fit quod si Religiones habeant communica-
tionem generalem priuilegiorum, sicut viri eâ
gaudent, ita & Moniales. Et cum illæ, quæ in In-
dijs sunt, ad Religiones spectant, quæ generalis
communicationis priuilegium habent, eisdem
gaudere possunt, si earum sint statui accommo-
data. Et licet in aliquibus concessionibus, de iis
Monialibus loquantur Pontifices, quæ sub obe-
dientiâ Prælatorum eiusdem Ordinis sunt, vt vi-
deri potest apud Fr. Emmanuel. *suprà*, & Dianam
S. Sed difficultas, vbi & alijs aliæ tamen concessio-
nes sine aliqua limitatione procedunt; neque est
ratio cur fieri talis distinctio debeat, cum Religio
eadem quoad substantialia vota permaneat, &
quoad alias Regulares obseruantias discrimen
nullum habeatur: & experientiâ quidem com-
pertum habetur Moniales, quæ subiectionem
præstare Prælati Ordinum recusarunt, non ex
laxioris vitæ studio, sed ex bonis aliis rationibus,
quibus annuerunt Pontifices, tale aliquod effecit-
se. Priuilegia autem, quæ statui & loco accom-
modata esse possunt, ea sunt quæ ad forum peni-
tentia, & dispensationes non spectant, vt quæ ad
recitationem Horarum, ieiunia, & alia, pro qui-
bus sit

Tertia

Tertia difficultas, Vtrum prædicta com-
municatio ad Festa Ordinum extendan-
tur, vt, quæ pro aliquibus in speciali
concessa sunt, ad omnia possint simi-
lia in Religionibus cunctis prorogari.

Priuilegia
pro com-
municatio-
ne in Festi-
uitatibus.

Titulus II.

Modus
philosophi-
æ Fr. Em-
manuelis
circa illa.

Nonnulla
difficulta-
tes contra
illam pro-
ponuntur.

139 EX adductis numer. 116. videtur affir-
matione respondendum: ibi enim Iu-
lium Secundum post Leonem X. expressè con-
cedentem vidimus de Festiuitatibus ad Festiuitates.
Vbi quidem de Religionibus Prædicatorum &
Minorum specialiter pronuntians sic subdit: *Ita
quod ea, quæ in honorem Sanctorum Dominici, Petri
Martyris, Thomæ de Aquino, Catharina de Senis,
Fratribus, vel locis Prædicatorum sunt concessa, om-
nia illa Fratibus Minoribus præfatis, eorumque locis,
& Festiuitatibus Sanctorum Francisci, Antony, Lu-
doui, Bernardini, Bonauenturae, quinque Marty-
rum dicti Ordinis, qui apud Marouinum Martyri
coronam adepti sunt, & S. Clarae, ac in alijs Festiuita-
tibus dicti Ordinis Minorum, hec sint in maiori nu-
mero, quam Festa ipsorum Fratrum Prædicatorum,
sint, & intelligantur concessa.* Sic Pontifex. Ex
quibus ita philosophatur Fr. Emmanuel *Quest.*
55. citata. artic. 20. vt priuilegia quæ ad Iubilæa
& Indulgentias spectant, sint communia. Quod
autem Diui Hyacinthi mentio facta non sit, si-
cut neque etiam Sancti Didaci, quia nondum
erant catalogo Sanctorum adscripti, non tollit
quominus similibus gratiis eorum debeant Festa
decorari: nam Sixtus V. Indulgentiam plenari-
am concessit visitantibus Ecclesias Minorum in
Festo S. Didaci. Et quia Religio Prædicatorum
habet priuilegium communicationis, potest in
die S. Hyacinthi similis Indulgentia comparari.
Et quia à Clemente Octauo concessum est, vt in
Festo S. Didaci possint Fratres Minores, & Mo-
niales S. Clarae in suis Ecclesijs Interdictum sus-
pendere; ita in Festo S. Hyacinthi Fratibus
Prædicatoribus debet intelligi esse concessum.

140 Circa quæ quidem notandum occur-
rit, id quod Auctor dictus de S. Hyacintho ait,
ad S. Antoninum, potuisse melius applicari, quia
eius Canonizatio multò prior extitit, sicut & ad
S. Vincentium Ferrerium, propter eandem rati-
onem, aut certè maiorem, quia prior D. An-
tonio honorem Canonizationis accepit, à Ca-
sisto scilicet tertio: cum alter ab Adriano VI. Di-
ti autem Raymundi non meminit, quia cum scri-
bebat, nondum erat inter Sanctos ritu solemn-
i proclamatus: sed pro eo constat rationem eam-
dem militare. Quanta ergo Sanctis ad commu-
nicationem concurrentibus eorum, quæ pro Festo
S. Didaci concessa sunt, cui eorū debeat conce-
di, si non suffragatur antiquitas, dubium prorsus
negotium est, vnde & videndum quis possit litè
istam terminare. Deinde. Cum in Bullâ præfatâ
ita aperta concessio sit, vt de Festiuitate ad Festi-
uitatem valeat extensio, non est cur ad genera-
lis communicationis priuilegium pro hoc recur-
rere debeamus. Item, pro Diui Hyacinthi festo
specialis concessio est, vt patet ex Bulla Canoni-
zationis, in qua Clemens Octauus omnibus ve-
rè penitentibus & confessis, qui in eius die Fe-
sto Ecclesias, vel altaria in ipsius honorem con-

struata, deuotè visitauerint, easdem Indulgentias,
& peccatorum remissiones concedit, quæ ceteris
dicti Ordinis Monasteriis & Ecclesijs, in die-
bus festis eiusdem Ordinis Sanctorum concessa
fuerant. Præterea. Sicut circa Interdictum, non
solum in Ecclesijs Minorum, sed etiam in Ec-
clesijs Monialium S. Clarae suspendi potest in
die S. Didaci: ita consequenter videtur dicen-
dum, vt non solum in Ecclesijs Fratrum Prædi-
catorum, sed etiam S. Catharinae Senensis; vel,
si hoc iam erat concessum, in Ecclesijs S. Agne-
tis Politianæ, debeat similiter in Festo S. Hy-
acinthi suspendi:

141 Quiddam autem de hoc sit, doctri-
nam citati Auctoris generaliter quidam ample-
ctuntur, vt ad omnes Ordines debeat priuile-
gium communicationis extendi, de quorum
pluribus disserit ille *quest.* 55. citata. Nec solum
id de Indultis alijs intelligendum, sed de Indul-
gentiis ac Iubilæis, etiam specialissima illa sint,
vt est Iubilæum Portiunculæ. Sic P. Ioannes Pe-
rez Menacho *Disput.* 4. de Priuilegijs Dub. 2. & 3.
vbi pro eo alios adducit. Et quidem quia Em-
manuelis doctrinam videntur amplecti, vel quia
ex eorum principijs sequitur. Et vt alios omitta-
mus, negari nequit P. Suarium eidem suffragari,
qui *Lib.* 8. de legibus, Cap. 18. num. 7. ita scri-
bit: *Quod conceditur vni Religioni respectu suorum
Sanctorum, communicatur alteri respectu suorum
idemque de locis, Festiuitatibus, & alijs similibus intel-
ligendum est. Sicut quod conceditur vni Religioni respec-
tu suorum Nouitiorum vel Familiarum, commu-
nicatur alteri respectu suorum; quando communicatio
Priuilegiorum in genere, vel talis Priuilegij in particu-
lari, absolute, & sine aliâ declaratione fit. Quia ex
ipsa materiâ satis constat, hac intentione & proportio-
ne fieri talem communicationem. Atque ita declarata
esse à Iulio secundo, inter Prædicatores & Mino-
res, refertur latè in Supplemento, & ab Emmanuele
Roderico dictâ *Quest.* 55. artic. 20. Tamen cum pro-
portione ad omnia similia priuilegia est applicanda, vt
respectu intelligatur facta communicatio. &c. Ex
quibus constat, iuxta mentem Eximij Doctoris,
non aliter iudicandum quando communicatio
generalis est, quàm cum est specialis. Et pro
comprobatione concessionem Iulij Secundi præ-
fatam adducit & Emmanuelem ipsam adducen-
tem. Iam quod concessio illa communis Reli-
gionibus sit priuilegium communicationis ha-
bentibus, non videtur posse negari: ergo cum
proportione est earum Festiuitatibus applican-
da, non secus ac si in dicto priuilegio expressè
penitus haberentur. Quod & tenet expressè
Hieronymus Rodriguez in *Compendio qq. regular.*
Resolut. 116. num. 52. & Fr. Ioannes Baptista in
Animaduersionibus pro Confessarij Indorum, pag. 157.
num. 38. & *pag.* 311. num. 20. Vbi cum prædi-
ctum priuilegium proponat, quoad illius intel-
ligentiam refert se ad locum prioris citationis, in
quo aliud pro Festiuitatibus etiam habet, & il-
lud esse commune, ratione communicationis o-
stendit. Quod & de eodem loquens tenet Iuni-
parus *Tractatu de Casibus referuatis Parte 1. secunda.*
Disputat. 6. Cap. 1. num. 7. & alij: licet non re-
ctè sentiant, dum contendunt perseverare non
obstante iteratâ prohibitione Pontificum circa
referuata.*

Ad omnes
Ordines
concessio
extendi
aliquorum
sententia,
etiam quo-
ad Iubilæa,
& Indul-
gentias.

P. Suari